Virgil Mazilescu

O precizie cu adevărat înspăimântătoare

Tracus Arte

Virgil Mazilescu

O precizie cu adevărat înspăimântătoare

Selecție de
Teodor Dună

TRACUS ARTE
2013

O precizie cu adevărat înspăimântătoare
Virgil Mazilescu

Colecția *Antologia Tracus Arte* este coordonată de Teodor Dună

© Tracus Arte, 2013

EDITURA TRACUS ARTE
Str. Sava Henția, nr. 2, sector 1, București
e-mail: office@edituratracusarte.ro
vanzari@edituratracusarte.ro
Tel/fax: 021.223.41.11
Distribuție: (021)222 25 36
www.edituratracusarte.ro

ISBN ePUB: 978-606-664-251-4
ISBN Print: 978-606-664-161-6

Volum ilustrat de Mircia Dumitrescu
Copertă: Mircia Dumitrescu
Tehnoredactare: Emilia Petre
Culegere: Dora Nicodim

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Versuri (1968)

nuia de cremene și uneori de zahăr

nuia de cremene și uneori de zahăr
a basmelor care ne-au invadat copilăria
doamne
ușor e să mori în numele altuia
omul virgil moare în numele omului vasile
o fereastră este deschisă în stînga
o fereastră este deschisă în dreapta
spre o natură a copiilor proptiți în meditație

atunci mai multe fapte au o mare importanță
că aici e spațiul sufletelor îngrășate cu
suflet de miel
și a fost escaladat
că-n apropiere pe oceane oricare stomac inventează flori
puterea omului pește stă în puterea omului parașută
și s-a trezit din somn îngropată vîsla aceea unică

și doamne

mîncau la o masă lungă și bogată

mîncau la o masă lungă și bogată
așa după cum este
obiceiul prin părțile noastre răsăritene și
pot să spun că m-au întîmpinat cu un tulbure salut
cum să nu mă întîmpine cu un tulbure salut
mîncau
ce să facă
dar mai tîrziu m-au învelit într-un ziar
și neatenți m-au pierdut pe mare ce să facă și ei
visaseră trei zile și patru nopți
insule cu neveste frumoase
și nevestele se știe sînt ca sufletul
dar mai tîrziu m-au găsit în burta peștelui
despicau burțile peștilor pe rînd căutîndu-mă
ce să facă și ei
prietenii

cineva pe lume are nevoie de mine

cineva pe lume are nevoie de mine
dragostea mea dacă ai nevoie de mine
o dragostea mea dacă ai nevoie de mine
gîndește-te la mine
în spațiul cel mai umilit
te-am sărutat eu mortul
fiecare să-și ascundă bine îngerul
în
buzun
ar
ca la bîlci ca la
cinematograful
mut
poate zborul va țîșni printre zdrențe și urechi
eh ce să-i faci vom fi un biet simbol
și unghiul dintre toate imposibil

te-am sărutat eu mortul

din nou pe sub cearceafuri și albe

din nou pe sub cearceafuri și albe
cămăși întinse pe sîrmă să se usuce
prin cartierul ros de amintire pînă la sînge

cu două tălpi rotunde pătrate
bați aerul repede inegal
cu două brațe care au uitat oceanul

mi-am uitat casa și numele

mi-am uitat casa și numele e obositor
să-ți știi mereu numele pe de rost
o grigore dumitru iulian ușa de la intrare
se deschidea înăuntru? și cîinele negru al vecinului
spuneți că mușcă? și n-ar trebui să umblu cînd e ger
cu capul descoperit prin pădurea de aluni? am uitat
am avut vreme destulă să uit din creier pînă în degete

aici lîngă dunăre mă înconjoară păsări de tot felul
vrăbii gîște sălbatice specii rare de cocostîrci
și iubirea mea pentru ele se deschide
ca un port ospitalier – poate să vină iarna scitică
voi exista mai departe și voi călători mai departe: ecou
a doi părinți onești reverie de lebădă
auziți: viața: stele scobind încet cîmpia

nu încape îndoială sîntem fericiți ca trestiile

nu încape îndoială sîntem fericiți ca trestiile
dar într-un singur fel se consideră și justa viață
și liniștea neplătită a plimbărilor cu barca pădurarului
eu unul pîndesc soarele răsare dintre cearceafuri
nu prea cunosc această zi cu toate urmările ei
bună ziua bună ziua-n plină stradă
pentru totdeauna oricine aș fi sînt celălalt
mai exact: o plîngere dulce în bicepsul
marinarului supt de furtună
mai exact: sînt fratele

spre dimineață lucrurile cele mai dragi

spre dimineață lucrurile cele mai dragi
o cele mai apropiate
au un fel de gură un fel de sînge iscoditor
și rînd pe rînd își abandonează cenușile în salcîmul
din poartă
vocea în neliniștea cîinilor stinși
de pe strada mea care nu mai este o stradă
și intră în carnea fericită a femeii care se trezește
pentru ca împreună să mă părăsească taci!
și naufragiază în marea din fereastră

tocmai organizasem un atac subtil

tocmai organizasem un atac subtil
cînd a bătut la ușa mea iubita
eu i-am deschis cu întunecata
mea mînă dreaptă
după aceea
eu am continuat jocul de șah
tocmai zîmbeam tocmai suceam
în extaz gîtul reginei
o tînăra mea sărmana sărmana regină
tocmai murmurase rugăciunea pieselor de șah
pe care o spun cîteodată și soldații de plumb
și sucește-ne nouă viață gîturile noastre
lemn carne ispită du-ne amin

mai ești orașul în care descifrez străzile

mai ești orașul în care descifrez străzile
cu siguranța unui scamator al plimbărilor
și animal fericit am strigat pe stadioane
în care visător mă desfrunzesc la vremea galbenă a lunii
acum simt că picioarele mi-au devenit
o reîntoarcere de zi cu zi
într-un ospăț universal căci în repedea existență cine
ar ști să profite cuviincios de propria-i naștere

alb oraș ajută-mă să termin cu bine povestea
...și sînt puțin obosit de o mare fericire ce-mi va veni
și iată mă adulmecă din platani din asfalt din arama
revărsată pe
marile edificii

din munții pe care oricine și-i

din munții pe care oricine și-i
aduce aminte
o prăștie vine în întîmpinarea cărnii
a cărnii care auziți tropăie la ușă
carnea integrală cu clopote
cu reclame cu tălăngi cu clopote
preacumsecade lucrător cu ziua
carnea noastră cred că nu mai poate să scape

copilul vînzîndu-și jucăriile și în depărtare un cor

copilul vînzîndu-și jucăriile și în depărtare un cor
în ceață în ceață corul
nu este corul este mitraliera sînt absintul
și păsările născătoare de dumnezei

he indianul vostru bătrîn care tot roade la oțele – totul
totul se dă în leagăn înafara
și înăuntrul meu
copilul pornit pe un drum bătut în cuie
gata a pornit nu există întoarcere și nu mai există
frumoasele umbrele de soare: frumoasele rezolvări

ca lucrul pre lucruri călcînd

ca lucrul pre lucruri călcînd
ca palme pe treptele umede
pînă cînd ochiul stîng mi se face
de vulpe nerușinată
pînă unde se stă pe cîntar și se ronțăie trandafiri

și trestia asta în lampa stinsă
ce urmărește cu atîta încăpățînare
pînă cînd ochiul stîng mi se face cîntar
pînă unde se stă pe vulpi și se ronțăie trandafiri

ar fi din ce în ce mai greu

ar fi din ce în ce mai greu
să spui am o cheie am un lacăt
aici au fost bune cîmpuri de vînătoare
ale strămoșilor totuși plec
eu sînt vezi bine ciclistul de toți recunoscut
cu universul în ceafă sînt poetul scafandrul cel cuminte

celui care pleacă la ora cînd noi mai dormim
omului care se duce și se tot duce înfășurat în sunete
să-i iertăm umbra vezi bine nu e a lui
limba i-ar fi umilă
iată și-ar depune și unghiile pe
masa veche

ea vine întotdeauna aici femeia pe care nu de mult

dă-mi mîinile tale dă-mi
mîinile tale dă-mi mîinile tale
(ghior
ghios
seferi
s)

ea vine întotdeauna aici femeia pe care nu de mult
ei o claustraseră în lumea cu papagali reverențioși
poate în curtea mică
măturată și stropită a bunicilor de la țară
și unchiul ochelarist bunicii și vecinii
habar nu au mărunții slujbași
că ea tot vine de patru mii de ani
lîngă un semn de călătorie nenorocoasă
scîndura cu anul și numele corăbiei scufundate pe
aici pe aproape
cine să mai aibă curiozitatea sau cel puțin răbdarea
să-și aducă murmurînd aminte nimeni

pe nisipul măcinat de vulpi lunatece oarbe
vino tu cu hohotul tău
pe care timpul îl parcurge disperat în toate direcțiile
și „dă-mi mîinile tale dă-mi mîinile tale dă-mi mîinile tale”

credeam că între o sabie și cealaltă vor crește turme de porci

credeam că între o sabie și cealaltă vor crește turme de porci
va înflori liliacul

eu cu propozițiile altor popoare aici pe masă
tu cu mîini mai bătrîne într-un sac din piele de animal

eu nu și nu cînd noaptea coboară
și stai tu la o masă de brad spionîndu-ți ceasul
cîtă hoție-ngrămădită în colțuri comerț:
pe mine mie însumi cu mare preț m-aș vinde
sînt o înfrîngere pe roți:

regret care surîde (regret pentru cine)
și tu a mea casă care te-ai îngrășat
ca un trandafir (aș putea chiar să te mănînc)
sticla din creierii arhitecților (sîntem prieteni)

dar printre marile roți ale timpului
și printre marile roți ale timpului

vei spune că asta e viață și eu voi spune că asta nu e viață

vei spune că asta e viață și eu voi spune că asta nu e viață
și mai apoi cît echilibru pe o sîrmă-n singurătate
noi ne iubim în măsura în care ura ta împotriva pietrelor
este și ura mea împotriva pietrelor

privește într-acolo și ai să vezi cum atîrnă cumințenia pămîntului
pieptănată dulce – deasupra patului în care ne mai iubim

plămînii pe patru scoarțe oltenești

...țuculescu

plămînii pe patru scoarțe oltenești
și toate răscrucile drumurilor sîngelui
pentru că azi am văzut am auzit am înțeles

oboseala
mi-o simte păianjenul blond pe tavan
iar dacă aprind lumina păianjenul dezertează
în geometriile în vreme ce oboseala
amestecă iar strictețea ceasornicului cu viața imprevizibilă

și eu oprit parcă de douăzeci de ani la miezul nopții
spun că e bine și spun că e frumos
deși s-ar putea să rămînem (în oase
ca un rest de zîmbet) numai și numai cu oboseala asta roșie
de animal înțeleasă de păienjeni care duc în ispită ceasornicele

dacă ați fi trei ați despica trandafirul în trei

dacă ați fi trei ați despica trandafirul în trei
dar sînteți numai doi și atunci jucați șah într-o cameră
aici se și vede mila voastră pentru nebuni
vă mai gîndiți la viitor la una dintre zile
cînd nu avansați caii
la mine la fericirea mea vă
gîndiți la calcar
puțină răbdare și cunoașteți ploaia
și o mînă care vă clatină din morți

te rog beatrice să ne întîlnim

te rog beatrice să ne întîlnim
te rog și n-ar trebui să te rog
mîine seară în steaua vega

îmbrăcat cu o haină albă simplă ușoară
fără cravată fără să-mi amintesc
versuri sau alte lucruri frumoase din naștere
simplu pe măsura hainei mele
voi coborî din tramvaiul 709
cu o flacără la butonieră
cu un pui de șopîrlă în palmă
să mă poți recunoaște imediat

te rog beatrice te rog beatrice te rog
la ce oră omenească vei vrea
mîine seară în steaua vega

toată dimineața a cules flori

toată dimineața a cules flori
mai ales trandafiri albi: i-a adus mai tîrziu
înăuntru – dar ea n-a mai venit bătînd
cu prudență în ușă (numai cu sufletul)
ca ploaia sau ca vorbele șoarecilor

anotimp incisiv ca un lătrat
și el gîndindu-se cum vor sta
o săptămînă sub același acoperiș
în camera lui – trandafirii albi
alături de inconștiența degetelor lui

eu de sus de pe deal nu știu cum privii pentru totdeauna

eu de sus de pe deal nu știu cum privii pentru totdeauna
din dreapta turnului dintre animale rănite (glorioși sîntem)
ce m-ar costa să proclam drept genial
un anumit fel al tău femeiesc de a putrezi

eu dacă vrei să știi privii lumea
prin șira spinării tale slabe

vreme a călătoriilor ieftine a noastră avem mijloace
și din toate punctele de vedere a sosit timpul
și sării dintr-o insulă într-un cer
dintr-un palmier într-un fluture
eu care privii lumea prin șira spinării tale
ducă-se acum ochii mei pe trei sănii înapoi la vavilon

atunci: ne ridicarăm noi din marile ape ce

atunci: ne ridicarăm noi din marile ape ce
cîntînd se retrăgeau (veseli musafiri veselă
realitate de septembrie) să ne fi întors anume din acel viitor
pentru a sluji cît de cît propriei noastre nașteri?
în urmă lăsarăm
plînsele alge și golfuri secrete
pești ne-au fugit din inimă
cu aurită migală îngrijim blonde bărbi olandeze
de marinar – singura noastră reminiscență
însă acum însă acum mergem pe uscat
bem vin ca oamenii uscatului nu mai bem rom
sîntem și o legendă pentru cine vrea

despre noi se va vorbi numai de bine

oricît ți-ai biciui degetele: inutil

oricît ți-ai biciui degetele: inutil
sau ți le-ai înhăma: tot inutil
și dacă totuși m-aș fi întors s-ar fi întîmplat întocmai așa
m-aș fi întors cu gînduri bune și liniștit în acea noapte
de șase decembrie spre un unsprezece aprilie
ba chiar mi se pare că m-aș fi întors fredonînd
o melodie veselă
o întoarcere în blînda casă la casa eh casa
sub prin peste pe casa mea
la douăsprezece fără cinci

cînd umbra marinarului calcă prin amintirile plopului
și intrînd în antreu știind dinainte ce mă așteaptă
m-aș fi lovit groaznic de un cuvînt uitat
acolo lîngă cuier pe o bucată de piele galbenă
și aș fi căzut cu fața la pămînt
și aș fi plîns făcut grămadă
grămăjoară lîngă un cuier sculptat cu flori cu păsărele

piele inegală în vînt și frunză a plopului

vino

vino
povestește-mi despre capul vițelului
în zori pe masa albă din bucătărie
bunica noastră cea de toate zilele
cînta o triluli tri
luli
sîngele scurs nu-l voi da la cîini
nici ghiocelul și cu atît mai puțin
nepoții cu drăguțe nasuri murdare

tu pe o masă albă
tu pe un helești atlantic
hei tu jumătate din capul vițelului
hei tu

și astfel cu cîtă duioșie mi-ai spune: măcelar
regescule măcelarule ochi săpător
în degetul mic se mai răscoală un mic imperiu?

are cineva dintre dumneavoastră vreun sînge

are cineva dintre dumneavoastră vreun sînge
singurătatea se înalță lîngă poduri
ca un avion al sufletului nostru celui mai metalic
atît vă întreabă fratele meu și nimic mai mult

și nimeni
nu se îngrozește se aud apele orbind
și atîtea perechi de buze rătăcite prin coșurile
gunoierilor domnișoară elevă
domnișoară studentă
o! moarte însămînțată
singurătatea se înalță lîngă poduri
oboseala cu lumînarea ei

soarele strigă și cade în frunze

soarele strigă și cade în frunze
în singurul parc al orașului
copiii orașului se fac încet mari
fără teamă la umbra doicilor
care croșetează aici de mai multe decenii
copiii orașului se fac mari – îmbrăcați
în coaja teilor tunși ca școlarii
doicile croșetează vitejește pentru nimeni
dorm ele cu ochi de iepure pentru nimeni
și eu pe aici – glorios și cu mîinile în buzunare
privesc atîta doar
știu că toamna e de ajuns să privești
distanța dintre copac și dispariție

după o oră inventez acel cuvînt verde
ca ochiul tău verde în trei mări deodată

vei auzi din nou fii inima mea

vei auzi din nou fii inima mea
simplu: deschizi doar niște canale
care din obișnuință nu mai duceau nicăieri
apoi îți arzi hainele
o piele febril descheiată
încă om
mîine poimîine doar mărturia lui poate amintirea
cu haosul ei frățesc: și mai mic uriaș inimă și
așadar așadar devii a doua mea inimă
apropie-te

la toate acestea ce vei răspunde? fără un cuvînt
vei părăsi la noapte orașul
și absența ta: o cicatrice pe un perete de aer
micșorîndu-se din ce în ce din ce în ce

Fragmente din regiunea de odinioară (1970)

lecția mea: o tu simplitate

un zîmbet ca un cui violaceu în palmă după ce am părăsit pentru
o vreme arta înaltă a descrierii. întunericul viața noastră fără brațe
(emblema coboară pe fluviu1 drag) lecția mea: o tu simplitate
plină de respect. și mai tîrziu să cobori cu un zîmbet ca un cui
violaceu în palma larg desfăcută și zîmbetul să se ascundă totuși
în gestul care nu poate fi făcut a doua oară.

pentru că nu poate fi vorba despre iertarea crimelor ci numai
despre macul îngropat care se cațără și plînge

sau despre femeia palidă pierzîndu-se într-o dimineață luminoasă
în lanul de porumb – sandale înalte pe drum cizme albastre.

alb și negru

am venit de foarte puțină de foarte puțină vreme
în această așezare de oameni pe malul unei ape
între dealuri acoperite cu vii. într-o casă a țării.

și îmi aud sîngele cum mă roagă încet să-l iert:
martor dintr-o dată la două înmormîntări: un
elev înecat și o vînzătoare bătrînă. plouă și toba
se udă (între foarfecele negru și părerile de rău)
și pe drum sîngele se împrietenește cu nepotul
domnului din colț. frunză de palmier divin în
visul unei femei. nepotul a rîs printre lacrimi:
cînd unchiul va pleca o să fie vară nu-i așa că o
să fie vară și cer senin și tobe uscate?

înalt și cu haina pe umeri nici n-am mai așteptat minunea iar prin
fereastra regală vîntul mi-a aruncat fum de trestie și rămășite ale
părului tău. dar nu de tine am fugit în acest oraș unde duminicile
trebuie să fie încurajate mereu. unde numai ziua de joi umblă cu
struguri și miez de păsări somnoroase în gură. ziua lor aleasă (și
nici nu-i iubesc pe cei care se laudă cu părinții lor cu obîrșia lor
veche)

flori albastre

nici o mîngîiere și flori albastre și nici o vorbă. mîna va crede că
visează. limba doarme de nouă ani între ape. flori albastre da
înspăimîntătoare flori albastre și mai ales nici o vorbă: cuțit lîngă
cuțit

rugăciune la intersecție de străzi

visul meu aleargă în noaptea luminoasă printre visele acestor
oameni răi și buni ai satului înmormîntat în lună. se oprește la
colțul străzii care duce-n cîmp. învață să se ferească de cîini și de
trecut și sub apa lacului
cîntă cu peștii adormiți.
o dacă visul meu ar atinge visul vecinului măcar ușa casei lui
măcar aburul ce părăsește lampa lui

pastel

întins de bunăvoie pe spate să trăiești acum amestecat cu răsuflarea
cailor. acești țărani cumsecade ară de-a dreptul în cer. și își
recoltează umbra. și se felicită la

sfîrșitul fiecărei săptămîni. copilule copilule copil: în plopi e o
precizie de triplu salt mortal

întoarcerea lui immanuel

cu vorbe care știu să pășească străinul acesta ne-a descris mai
multe peisaje înlăcrimate. a spus că un șal plutind peste prăpastie
pare uneori un joc părăsit la căderea întunericului sau o boală
foarte umilă

dar priviți o priviți: cămașa lui este de argint și lungit lîngă el
soarele își aduce aminte cu umilință. veseliți-vă dragilor căci s-a
întors immanuel

2. dacă ai fi privit

dacă ai fi privit lumina acelei ultime zile. faima și sîngele se
răspîndeau pe vechile locuri ah și a trecut și a trecut surîzînd prin
fața porților înalte ceva de interes universal un lanț de jurăminte

pînă la această muzică făceam altădată patru cinci salturi abile

regiunea de odinioară își recîștigă faima și sîngele și poetul întîrzie
în lumina întunecată coborînd printre aburii pe care nu-i mai
poate împrăștia

3. despre felul cum voi trăi

despre apele care m-au învelit. despre galbenul irascibil. și chiar
despre felul cum voi trăi de azi înainte bolborosind – am visat
cîteva vise frumoase cu niște animale care se roagă. dar poetul:
pentru că trebuie să găsească un nume supunerii sale – iată că îl
găsește

dormi dragostea mea

plînsul în oraș: mîini fricoase își schimbă într-ascuns culoarea – și
încă o noapte izabela va fi a dreptății a nisipurilor (respirația
cavaleru1ui printre cavaleri e cea mai galbenă)

și spre dimineață la castel – dacă s-ar auzi cîntece: o cheie pe buze
oho și pe trădare. dulce strigăt. sarea depusă la porți. spera să se
joace mai frumos (cavalerul în depozite mari de sînge)

tu dormi dragostea mea. sînt singur am inventat poezia și nu mai
am inimă

balada lunii într-o noapte veche

aud: automobile în cimitir doar shakespeare e mort și trec eu
însumi în fruntea femurelor a detașamentului și văd: înger prin
fața ușii precum îngerul prin fața ușii

(să descoperi la început intimitatea marelui șurub de aur. această
viață cu voce joasă cu plantele putrezite în voce. și din nou viață:
prin gura cheii)

și luna ucide oh ucide oh ucide șoarecele. ea pîndește după colț un
cîine intră sub fruntea lui și acolo plîngînd naște: 1. rostogoliții
zece pe mesele de șah 2. sferturile și jumătățile de cuvinte
întorcîndu-se acasă. 3. în această noapte cu pași îngrozitori pe
gheață. 4. la stînga liniștii mele definitive se scufunda o corabie
5. luna

al doilea punct de vedere

și după ce am zis să nu ne mai spînzurăm sîntem
sătui c'est fini:
această floare de nufăr:
am ajuns la această concluzie în vreme ce ploaia se năștea la
marginea orașului ca o construcție dumnezeiască hotelieră. și de
toate trei coapsele tale mi-a fost mai milă ca niciodată

al treilea punct de vedere

orbi în rătăcirile noastre întîlnirăm un bătrîn cu o piatră de gît.
batrînului

cu o piatră de gît (în mijlocul familiei sale) ce i-o mai face oare
ceasul din piciorul stîng. mulțumesc el merge el îmi arată secolul
cînd să mănînc și clipa cea adevărată cînd se pleacă în războiul de
apărare

război cu troia

vai printre constelațiile cu scîncet de copil ca să zidești o tragedie
nu ai destule instrumente și nu se mai înțelege nimic. vom crede
doar în dumnezeul care în sfîrșit a scăpat de urmărirea trandafirilor
sălbatici vai bicicleta lui pe asfalt calcă prea multe urechi
exagerat de atente.

pe cîntar de ce să-mi cadă brațul stîng tăiat (și galben auriu) pe
unde năvălesc cu jale aceste mărunte ierbivore peste o vegetație
arsă
și din care propoziție va coborî moarte (cu chip de om) dar tu cine
ești cîntărețule obraznic: nu se mai înțelege. adică vreau să spun
că nu se mai înțelege nimic

* * *

dacă există în sfîrșit speranța că mă voi putea întoarce o clipă din
drum și cu alți ochi voi privi marea: acel surîzător pas al inimii

și tot astfel dacă există ceva lipsit de orice speranță: pielea (piele
a unui înger) sub mari semnalizatoare

Va fi liniște, va fi seară
(1979)

prefață

și după ce am inventat poezia într-o încăpere clandestină din
adîncul pămînturilor sterpe – curajul și puterea (omenească) s-au
topit ca aburul

și altceva în afară de faptul că m-am născut și că trăiesc și că
probabil voi muri cutremurîndu-mă (ceea ce dealtfel am vrut să
spun și acum doi ani și acum trei ani de zile) deocamdată vai nu
pot spune

îmi reiau prin urmare vechea limbă: începînd chiar din clipa
de față. o sucesc o mîngîi o bat cu sete. dar sintagmele stranii în
care (se spunea că) sufletul meu doarme ca într-o vizuină pierdută
nu mă mai ademenesc. degetele subțiri care vor săpa canale-n
pădure și se vor întoarce acolo mereu și vor intra încetul cu încetul
în putrefacție? degetele subțiri nu mă mai tulbură

ar putea fi el arpentorul

asta ne-ar trebui mai întîi: să pice unul din smirna
sau din rodos unul cu memorie feroce
și pe motiv că viața este întrucîtva insesizabilă
și că viața este vagă – prin urmare – și așa cum este
să-nceapă el măsurători precise

ar putea fi el arpentorul? măcar toboșarul?
ar avea degetele lui capacitatea aceea rar întîlnită
de a înflori – mirabile visu – la o simplă și pură atingere?
nu știm nimic și se vede că nu vom ști niciodată

și nimeni nu pică din smirna și nimeni din rodos
nimeni și nimic niciodată „și focul
pe care l-au învelit ale primăverii largi ape”

serbările

1

cobori din cînd în cînd în sat cu pași de stinsă
fanfară: un băiețandru.
ecoul fără sfîrșit al dulgherilor
un păianjen cu creasta de aur
și chiar cele mai mărunte și mai puțin respectuoase
dintre insectele ținutului (ale auzului) coboară odată cu tine.

2

și n-ai să uiți: pe marele hipodrom din spatele casei tale
(printre arbori ocrotiți de lege) se petrec uneori întîmplări cu totul
neobișnuite. astfel într-o dimineață lacomă (atît de ploioasă și atît
de lacomă) un cal a deschis încet ușa grajdului și-a desfăcut
aripile și a zburat. pe urma lui cei șase paznici nu l-au prins nici
astăzi.

3

lași cartea să-ți alunece ușor din mînă
plutești printre mari umbre civilizatoare.

* * *

„ce-i spune un perete altui perete cînd se-ntîlnesc la colț”
ce-i spune tristețea mea broaștei care se leagănă se leagănă
ce faci dragostea mea dacă refuz și acum să vorbesc
ce frumoasă toamnă ce despărțire ce înviere

prima poveste pentru ștefana

pisica va deschide iar fereastra
pisica verde și proaspătă ca iarba
și în odaia pustie se va strecura
și la picioarele stăpînului se va încolăci

dormi dormi somnul te duce de pe lume
te spală și te piaptănă și te împarte
copiilor săraci te-am și uitat

și ploaia va deschide iar fereastra
ploaia verde și proaspătă ca iarba
și în odaia pustie se va strecura
și la picioarele stăpînului se va încolăci

dormi dormi somnul te duce de pe lume
te spală și te piaptănă și te împarte
copiilor săraci te-am și uitat

și moartea a deschis încet fereastra
moartea verde și proaspătă ca iarba
și în odaia pustie s-a strecurat
și la picioarele stăpînului s-a încolăcit

de pe corabie

vine o vreme a cireșelor putrede
vine un timp al augustei antoniniana
timp nesfîrșit indecent
de pe corabie fă-mi semn pentru ultima oară

noi avem dinți falși ei au numai și numai
dinți adevărați – ei au întotdeauna dreptate
și ne vor roade oasele ca și cum ar mirosi pe îndelete
patru cinci petale de trandafir în aprilie

dacă aș putea să-ți spun cît de mult te iubesc
nu știu nimic despre tine ,,aliorul și mătrăguna
îmi sînt mai aproape" un timp nesfîrșit indecent
de pe corabie fă-mi semn pentru ultima oară

legendă

urme foarte adînci pe zăpadă
mulțumirea așchia asta în carne
lumina tulbure a lunii februarie
nici vorbă nici vorbă nici vorbă

ne întorceam dintr-o călătorie obișnuită
mai aveam cîteva ceasuri de mers
prin zăpada și prin lumina tulbure
a lunii februarie nici vorbă

și cînd am ajuns la marginea pădurii
și cînd am aprins focul din nou
le-am simțit răsuflarea în ceafă
doi călăreți falnici și lîngă ei umbra

celui de-al treilea (pirpiriul) atîrnînd
ca o blană rece de cîine ca un stindard
urme cît se poate de vizibile pe zăpadă
și lumina tulbure a lunii februarie

ne-am uitat cu subînțeles unii la alții
am deschis repede cartea cum ai deschide
fereastra dinspre grădină în zorii zilei
cîștiguri și pierderi scria acolo negru pe alb

dar într-o limbă de care nu ne mai aminteam
cîștiguri și pierderi scria – într-un timp
care de mult timp nu mai era al nostru

epidaur

lui eugen jebeleanu

noaptea păduri întregi am doborît cu securea
cuie am bătut cu ciocanul cît e noaptea de lungă

și fără ajutorul nimănui
se prăbușesc atunci cînd vine vremea în praf și în pulbere
lîngă tufele de mărăcini înfloriți să se prăbușească: albele

pietre peste albele pietre. au bătut singure cuie în lemnul
ce orb și cu umilință la adăpostul iubirii se naște. vai singure
vor înghiți cuiele într-o noapte. vor incendia lemnul ce orb

și cu umilință. orb și cu umilință...

lîngă tufele de mărăcini în floare singure să se prăbușească

pînă și zîmbetul

ea e femeia din vis. pe cînd străbăteam
o zonă alburie lăptoasă prin anii mai tineri
carența și pavăza înțelepciunii carența și pavăza.

și brusc s-a ivit. o gură de aer (ai fi zis)
sîngele ei de pretutindeni și dintotdeauna. picioarele ei
ca două lungi strigăte ale morții pe nisip.

și o precizie cu adevărat înspăimîntătoare. pînă și zîmbetul.

* * *

viață moarte viață moarte
pentru că ne-am despărțit pînă acum de o mie de ori
pentru că ne-am despărțit de o mie două sute patruzeci
și patru de ori
noi nu ne mai putem despărți niciodată niciodată
oh salvie levănțică iasomie trandafir

speranța

răspunde la marile și micile strigăte sînge
bea numai cald: oribilă este speranța
oribilă este
sub cerul mai galben ca frunza ca floarea

să-ntind acum mîna (oribilă ah
și devastatoare) fiindcă uitasem
cum se întinde o mînă și cum se retrage

cum se întinde o mînă și cum se retrage
sub cerul mai galben ca frunza
mai galben ca floarea

șatov

ei au lumea lor și lumea asta a lor îmi face greață
și chiar cu o cutie goală de conserve în gură sînt gata să urlu
și chiar cu o bombă în măduva șirei spinării sînt gata să urlu
că au lumea lor și că lumea asta a lor îmi face greață

stepan trofimovici verhovenski

venise prin perete. prin mortarul
vechi scorojit sfărîmicios. vorbeai de doi ani de zile cu umbra
nefericirii tale. nimic nu se auzea nimic
nu se vedea. „retează-i vinele” ți-a spus. „și cît mai repede”.

a doua poveste pentru ștefana

iese de după magazie un înger și se înclină
se uită la stînga – nimeni acolo
se uită la dreapta – absolut nimeni

totuși e grea viața pe pămînt murmură el

de cînd au încetat să mai creadă în îngeri
muritorii visează cu toții să-și arboreze
cîte o pană de-a noastră lą butonieră la panglica pălăriei

ne prind în somn au cîini de vînătoare și procedee
aproape savante și o foarte subtilă tehnică fără doar și poate
dealtfel noi nu existăm decît în timpul somnului

*

iese de după magazie un copil și se înclină
se uită la stînga – îngerul adormit în fotoliu
se uită la dreapta – îngerul adormit în fotoliu

șmecheri s-au mai făcut și îngerii ăștia murmură copilul
scoate pe ascuns foarfeca și haț haț cele două capete
apoi alergă să vadă care este îngerul și care fantoma

miere pe limbă

ca să-și poată aminti mai bine el trebuie să învețe să uite.
să învețe pe ruptelea. zi și noapte – fără să se oprească.
doamne (își spune el de la o vreme) ce îndeletnicire caraghioasă
mai am și eu. ce meserie grea. la urma urmei: ce ruină doamne.

și vine de departe? păi vine de departe
vine plîngînd în hohote și se înăbușe
de-atîta miere dulce pe limbă și nu are
nici înger care să-l păzească. și nu are
nici înger care să-l păzească noaptea.

lacrimile lui seamănă cu niște mari cu niște foarte mari
alunecări de teren: cu niște mici cu niște infime – aproape
invizibile
semințe colorate ale veacului.

cuvintele unui prieten

dincolo de ceea ce știu și pot pune în practică se înalță ceea ce
nu știu și nu pot pune în practică și dincolo de ceea ce nu știu
și nu pot pune în practică vă ridicați voi firave umbre. și pare-se
că n-am de ales: întrucît nici prin întoarcere – adică prin
renunțarea la elementul actual și viabil și prin căderea (bine
stăpînită acum) într-o cu totul altă configurație*[1] nu s-ar putea
ajunge la un alt rezultat. dar nici prin refuz ori prin tactica blîndei
amînări de pe azi pe mîine. dar nici prin întuneric și nici prin
lumină. fie
muzica numelui treptele numelui vostru

„mi se spunea: vei învinge cînd te vei supune
m-am supus și am găsit cenușa
mi se spunea: vei învinge cînd vei iubi
am iubit și am găsit cenușa
mi se spunea: vei învinge cînd vei lăsa astă viață
am lăsat-o și am găsit cenușa”
muzica numelui treptele numelui vostru

(sînt cuvintele unui prieten care de multă vreme se străduiește să
vadă cît mai limpede. să-și înțeleagă semenii. drept și fără sfială să
pășească. le-am auzit într-o seară și cred că nu le voi uita niciodată.)

1* adică într-o altă lume și într-un alt vis

coline verzi

în stînga am cuvintele în dreapta puterea

să fie doar a mea să fie doar o tîrfă pieptănîndu-se
cu lungi mișcări la lumina stelelor să fie cîteodată
și mamă
„nu te gîndi la amănunte dragule”

dar nu te mai gîndi la amănunte dragule
nu te gîndi nici la scheunatul inimii pe vreme de
ploaie
nu te gîndi la rotițele desprinse din mecanismul
ancestral

și pleacă departe departe cît mielul este într-adevăr
fiul mielului
departe printre coline verzi și gospodării în floare
pleacă și lasă-mă într-un urlet într-o pace fără de
margini

nu te gîndi la scheunatul inimii pe vreme de ploaie
în stînga tu ai cuvintele în dreapta puterea

Guillaume, poetul și administratorul (1983)

alexandria

(cîntecul poetului)

m-am visat azi-noapte în orașul alexandria
grecii de la periferie demni urmași ai vechilor greci
îmi datorau recunoștință și multe drahme
grecii toți ar fi trecut pentru mine mediterana

m-am visat într-o clădire albă și dărăpănată – orb la o masă
în cafeneaua prin care au îmbătrînit fără să prindă de veste
și cîinii brutarului ianni și orgoliul lui konstantinos p kavafis
(poet cu faimă)
și toate cîte mai pot să îmbătrînească într-un mare oraș
ca alexandria într-o clădire albă dărăpănată

proprietarul
unui milion de cheițe ruginite

părul mi-l mîngîiai printre lacrimi
cu ochii mei albaștri ai început să te joci
fără grabă și fără prea multă cruzime
la noapte la noapte în orașul alexandria

decembrie
(cîntecul administratorului)

cîinele se îndreaptă șchiopătînd spre pădure
în urma lui omul este aproape bătrîn
și ne aflăm în decembrie – luna cînd palidă
frîngi și împarți la repezeală osișoare
ay osișoarele tale dragi ay cîinele tău credincios

administratorul explică în ce constă de fapt viața lui

(relatare absolut onestă)

transportul unui dulap vechi din sufragerie pe terasă
de ce mă frămîntă în ultima vreme
atît de mult – doar prevăzusem totul
pînă în cele mai mici amănunte

„pînă la limita peste care nu se mai poate trece”

creierul și tufa de mărăcini din fundul grădinii
mătasea verde și lovește porcul drept în scăfîrlie!
lacul și cohorta de închipuiri sumbre: animalice
dragostea mea

pentru că de frig de foame și chiar de glonț
nu se mai poate muri – totuși transportul
unui dulap din sufragerie pe terasă
și pragul tocit zîmbetul pe cale de a se coagula
și piciorul retrage-ți piciorul și întîmpină zeii

am prevăzut totul pînă în cele mai mici amănunte
transportul unui dulap vechi din sufragerie pe terasă
viața mea

o să-mi ard hainele din nou o să-mi schimb identitatea
cîtă cinste și cîtă glorie – am prevăzut totul
„odihnească-se în pace dumnezeu să-l odihnească în pace
poate vom avea și noi de pe urma lui ceva de cîștigat”

opinii despre guillaume

cîntă cocoșii. se apropie zorile. umil
guillaume va ajunge din nou în pîntecul mamei sale.
guillaume printre flori sălbatice. o mică reverență
și un pumn de bomboane pentru guillaume. o bicicletă.

ne prevenise de multă vreme: se apropie zorile vin zorile.
stătea în poziție de drepți cu mîna înfiptă la chipiu.
subalternul
nostru guillaume. copilul guillaume. bestia asta
fără scrupule. și acum zboară cu aripile noastre. cu bicicleta noastră.

cîntecul lui guillaume

am băut din sîngele ei și mi s-a părut că e bun
am mîncat din carnea ei și mi s-a părut că e bună
dar mă întreb și astăzi cine este ea la urma urmei
și de ce a trebuit să beau tocmai din sîngele ei
și să mănînc din carnea ei – și uneori îmi aduc aminte
„deschide ușa asta la care bat plîngînd”

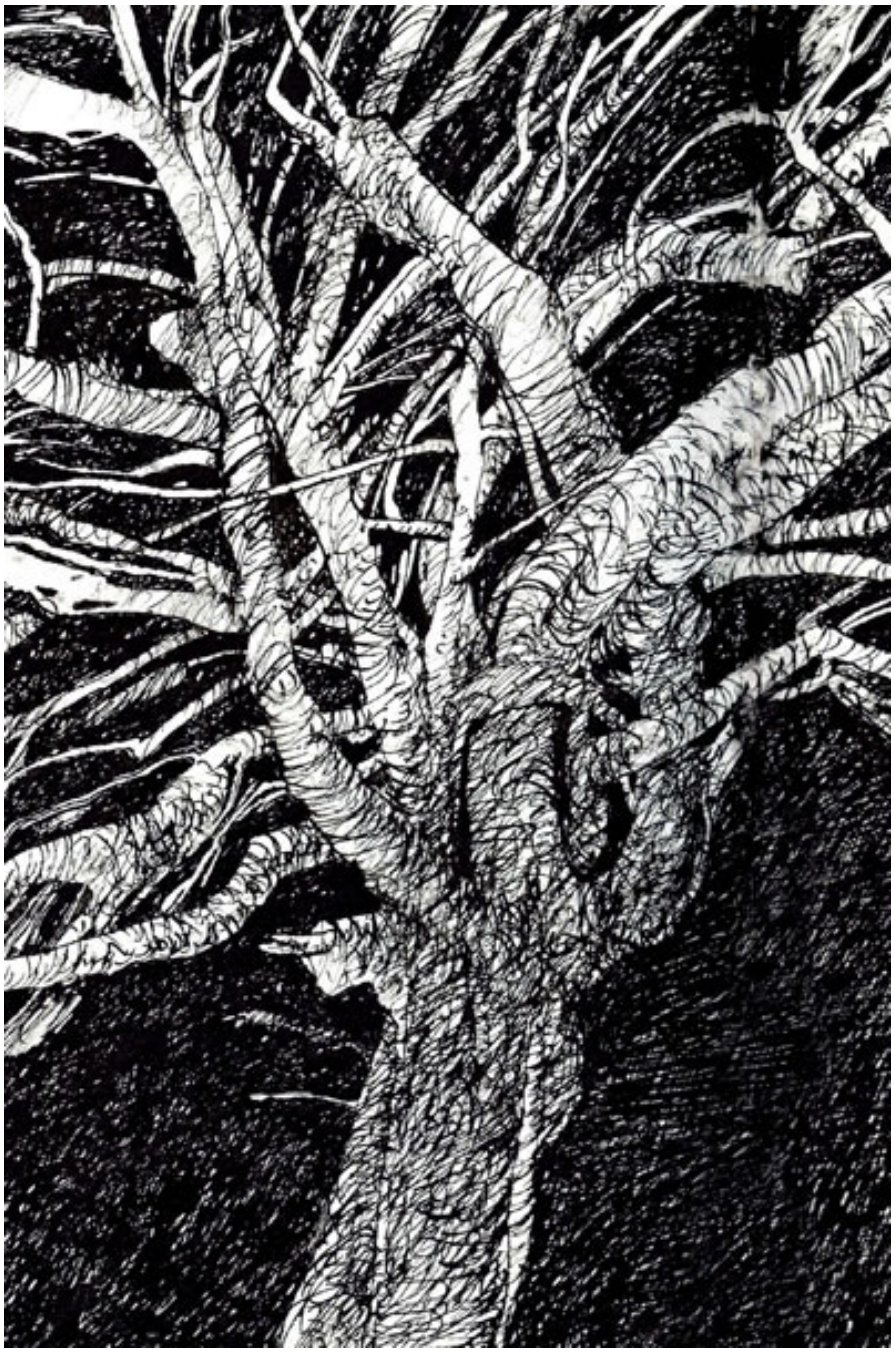

mică istorie sumbră
(și aproape neglijent redactată)
cu personaje și cu întîmplări destul de imprevizibile

trece în goană un pîlc de călăreți copitele cailor lor fumurii
povestesc despre tine și despre mine zice guillaume dus pe
gîndu
ri
cînd mă trezesc dimineața mai arunc afară două trei lopeți
de pămînt reavăn dar tu cum îți începi activitatea prietene

trece în goană un pîlc de călăreți copitele cailor lor fumurii
povestesc despre tine și despre mine zice poetul dus pe gînduri
cînd mă trezesc dimineața mai arunc afară două trei lopeți
de pămînt reavăn dar tu cum îți începi activitatea prietene

trece în goană un pîlc de călăreți copitele cailor lor fumurii
povestesc despre tine și despre mine zice administratorul dus pe
gîndu
ri
eu cînd mă trezesc dimineața mai arunc afară două trei lopeți
de pămînt reavăn dar primarul cum își începe activitatea prietene

aha zic poetul și guillaume într-un glas ești prin urmare de-al nostru

termină-ți cafeaua și haide să mergem împreună la primărie
să înregistrăm petiția asta citește-o și tu

vrem pinteni de aur pentru călărețiii care se-ntorc pîlcuri pîlcuri
un grajd mai curat și mai bine luminat pentru caii lor fumurii
vrem mai multe lopeți pentru locuitorii comunei noastre să ni se

asigure

un pămînt reavăn cu rîme grase și mai vrem să aflăm dacă nu vă

este cu supărare

cum își începe primarul nostru iubit și foarte apreciat activitatea

lui zilnică

guillaume poetul și administratorul

administratorul poate s-o sfeclească în orice moment

pe dracu administratorule eu sînt realitatea bă realitatea palpabilă
manifestare a ideii în sensibil (hegel prelegeri fenomenologia)
sînt cea cu urechi mici
cu iepurași și marmote de plastilină
sînt cea cu vorbe care de care mai dulci

și dacă mă enervez și trec pe trotuarul de vizavi spunîndu-ți
în prealabil: administratorule nu vreau să mai stau cu tine
ce te faci tu? iepurașii se topesc marmotele fug departe
în țara lor cuvinte dulci nu mai auzi
urechi mici în care să zbieri nu mai găsești

așa că pe dracu administratorule eu sînt realitatea palpabilă
sînt cea cu urechi mici
cu iepurași și marmote de plastilină
sînt cea cu vorbe care de care mai dulci

al doilea vis al poetului

nu mai sînt trist arcul se leagănă-n tindă șaua e pusă
unul după altul cetățenii strigă trăiască (și perifraza
și războiul
și
artele
)
cît luna se înalță încă pe cer – al amintirii înfricoșător astru
nu mai sînt trist carnea ei albă are aproape toate virtuțile

cu cal și cu panaș în adîncul mării – ce cauți aici să întrebe
împăratul peștilor îmi caut iubita preabunule
carnea ei albă are zău aproape toate virtuțile

apoi ridicîndu-se și pierind în văzduh ca un fum de jertfă
sufletul meu ar poposi pentru totdeauna
la celălalt țărm la grecii gălăgioși

împrumutînd din versurile poetului cîteva sintagme (cărora nu le pătrunde înțelesul real)
și lamentîndu-se tuturor în felul straniu despre care vom lua imediat cunoștință – administratorul devine pe zi ce trece o prezență tot mai incomodă și mai odioasă

o! norme ale durerii. călare pe propria lui imagine guillaume
scoate din buzunar (la auzul unei frunze galbene ca și la auzul
unei trompete) revolverul mic de alamă. el scoate apoi din
servietă o chivără de mucava și pînă la urmă scoate și disprețul
împăturit în două: mă scoate visător pe mine din umbra
măslinului sacru – și numai astfel învinge o! norme ale durerii.

întemeierea unei lumi a plînsului care nu se vede

semn rău! copilul guillaume doarme de-o vară întreagă la colț
printre pantofi și sandale aruncate acolo-n dezordine
îmbrățișează în somn umbre dolofane – blînd astăzi fioros mîine
și bolboroseala prafului nu-l supără cîtuși de puțin

guillaume a întîlnit-o pe margareta

dintr-un om cu adevărat singuratec – așa cum îl desemnau
aproape toate împrejurările existenței sale de pînă mai ieri
guillaume a început ușor ușurel să înflorească: a întîlnit-o pe

marga
reta

sărutînd pierdut labele margaretei
cînd o dezbracă pe margareta parcă jupoaie lumea
păi bătălia lui cu îngerul elie
peștera și văgăuna
și mașina de călcat cu care calcă el fusta albastră a margaretei

„învață acum de la mine să privești
dincolo de gardul înalt pădurea veștedă – întotdeauna”

administratorul întocmește o listă de cîteva delațiuni și trădări posibile

singur ca un tanc în plină acțiune – hotărît să-și cînte încă o dată
marele cîntec de iubire: semper esse puerum semper
esse puerum și felul în care
vor năvăli din gîtlejul lui cuvintele
s-ar putea să ne aducă aminte cîndva
despre felul în care cade astăzi zăpada pe cîmp

experiența am mai avut-o: bucurie înnegrind pămîntul înnegrind
pînă și memoria
dar nu temele nu subiectele eroice vor face din băiatul ăsta
un om bogat și puternic – să ne închipuim
că eu l-am așezat pe rug: unde cu trufie suferă acum
unde inima lui tresaltă ca o broască verde și se uită la noi fără
întrerupere
inima lui care tresaltă ca o broască verde și se uită la noi
și numai astfel învinge o! norme ale durerii
pe cînd poezia nu este, într-un anume sens, și exclusiv din punctul
de vedere al autorului ei, poetul de pe strada mea, de la numărul
paisprezece, colegul meu din clasa a treia primară, decît un
amestec de huliganism (curaj) și foarte bună creștere (curaj și mai
mare)

din aventurile administratorului

pe ritmuri străine. jucării în amurg. spunea că e minunat
să destrami
un imperiu. să deschizi o prăvălie de mărunțișuri la
marginea
orașului
să te trezești mai degrabă lac de sudoare
înțeleptule!
nici un fel de retorică. zidurile cad singure. mor și cei vii
învia și
morții.
înțeleptule!
om obosit căutîndu-te pe dinafară. m-am odihnit căutîndu-te pe
dinăuntru. pe malul mării gîndindu-mă la tine. pe malul mării
privindu-te pe tine. pe malul mării uitînd de tine.
înțeleptule!
și ce chef vom mai trage. cu ultimul cerșetor care a dus
în ruină orașul
cu toți cei ce ne vor mai cădea în labă.
înțeleptule!
plutim către metafizică. ne și tîrîm. a picat din cer și
a zărit pămîntul.
tatăl și mama lui tocmai îl zămisleau. a spus:
să destrami un imperiu
să deschizi o prăvălie de mărunțișuri
să te trezești mai degrabă lac de sudoare.

din aventurile lui guillaume

pentru că se crezuse o vreme
carnea ei de purpură
și nu era decît vulpea ei mică
vulpea ei mică din hambar

și pentru că la răsăritul soarelui
ar putea și acum să ne învețe
tehnica disperării punct cu punct
și de la capăt dragii mei și de la capăt

și pentru că rîde pe ascuns
și tot pe ascuns își toarnă
cenușa dintr-o sticlă într-alta
cenușa dintr-o sticlă într-alta

din aventurile poetului

iarba crescuse prea înaltă pe șanțuri și nu mai putea fi numită
iarbă – și iată un infern al fiecăruia. cu o lumînare și cu un simplu
cuvînt de bun rămas ai fi putut să scapi – și iată un infern al tău și
numai al tău.

limbaj învechit. semne ascetice. ferestre. bărci dizolvîndu-se-n
lumina lunii.

dar eu le-am văzut. limbajul învechit: ca o pecingine pe
buzele mele. semnele ascetice: ca niște păienjeni care m-ar fi
mușcat într-o altă viață. ferestrele: sparte. și bărcile dizolvîndu-se-n
lumina lunii.

întrebări pregătitoare. și întrebări luptîndu-se cu răspunsul la
alte întrebări. și aceeași iarbă crescută-n dezordine.

poziția incomodă din care ne rugăm

boabe de mei risipite ici și colo: vulpea roșcată furișîndu-se prin

bălări

i

iată după unii imaginea simplității.
tu ce crezi? încurcăturile plînsul la trompetă fruntea sprijinită în

palme

toate astea vor veni mult mai tîrziu. și atunci cînd vor începe să

vină

nu se vor mai sfîrși niciodată. nuuuuu. niciodată.
ca soarele negru al melancoliei? ca soarele negru al melancoliei.

poetul plagiază, adică fură de stinge din leonard cohen – lars gustafsson – ion mureșan – virgil mazilescu – și dintr-un foarte abil cîntăreț de pe meleagurile italiei.
folosește prea mult diminutivele.
se află în același timp sub influența muzicii de toate felurile.

gîndăcel cu picioruşele în aer cu pîntecul liber
ce faci tu aici în țara ta
nu există țară mai liniștită ca asta
fratele meu ucigașul meu dumnezeul meu

le strecori fetelor tinere iarbă-ntre sîni
cu o ghitară în mînă ca să am ce să mănînc
țigan fără casă și fără naționalitate
fratele meu ucigașul meu dumnezeul meu

și acum un alt măcelar îngropîndu-și fața
în hălcile de carne un alt bărbat al femeii
un alt gîndăcel cu picioruşele în aer cu pîntecul liber
hei fratele meu ucigașul meu dumnezeul meu

* * *

să nu te uiți la mine cînd gol din creștet și pînă în tălpi
mă scald dimineața. nu vei vedea decît niște brațe lungi
– vlăguite
de muncă. o unghie neagră. și cicatricea asta roșie
care-mi brăzdează pieptul. pentru că nu vei vedea nimic.

tu să te uiți la mine cînd gol sub razele lunii
îți cînt la vioară. vei vedea atunci doi șerpi încolăcindu-se
în jurul tău. o stea neagră neagră. și fructul roșu
care-mi apasă fruntea. pentru că nu vei vedea nimic.

* * *

nu un monument am ridicat în sufletul tău: am zidit
(hai plîngi hai smulge-ți părul) o casă
cu oboseală multă mă numesc alexandru
și ieșisem la cîmp
și culegeam albăstrele
și de cîte ori îmi sprijin fruntea de geamul odăii în care zace
bolnav alexandru
de cîte ori îngenunchez și privesc podeaua de la numai cîțiva
centimetri – se arată și ea
gîngania fără trup visul fără contur al lui alexandru tarantula
să-i împiedic mersul nu se mai poate
(alexandru geme prin somn)
nici să o strivesc sub talpă
(alexandru parcă și-ar da duhul)
și ieșisem la cîmp
și culegeam albăstrele
tarantula o! mireasmă a cărnii înflorite astăzi între un nu și un da
între un nu rece și moale și un da aproape serafic

Din periodice

* * *

în fiecare zi drumul acela de țară
așteaptă la ora trei și douăzeci
lîngă bătrîna livadă cu pruni
să-l decapiteze un tren superb – și împăcat
coboară de cealaltă parte a dealului

poetul ascultă cuvintele soției sale

zici că o să te gîndești. susții cu trufie nemărginită
că o să te așez pe o stîncă înaltă și o să te gîndești
pînă cînd o să crape (dacă așa trebuie: și pesemne
că așa trebuie!)
frumosul tău cap roman. și la ce o să te gîndești
mă rog? și la ce bun? ascultă-mă iubitule.

pentru o călătorie lungă iubitule mult mai lungă
decît întreaga noastră viață sînt făcute
inimile noastre. să adormim la loc.

zeii cei blînzi ne vor trezi cu umbra lor. din strălucirea
apuselor zile dezordinea se va aduna cu mici urlete
peste noi prăbușindu-se. toată dezordinea asta
în patru labe: animalul dezlănțuit. și un semn că vreme există
și vreme a existat însă vreme nu va mai exista.

și tu zici că o să te gîndești, susții cu trufie nemărginită
că o să te așezi pe o stîncă înaltă și o să te gîndești...

Postume

v.m.

mama lui a murit acum douăzeci de ani
tatăl lui (trist și el) ieri către ora cinci

ani și ore

frate nu a avut soră nu a avut
întinde leneș mîna deschide dulapul din baie urlă
scoate un bandaj pentru inimă – scoate inima caldă
a margaretei

aliorul

dintr-un pământ stins nu vreau să mă mai smulg
el a fost viața mea eu voi fi viața lui

* * *

sînt atît de frumos
sînt atît de viu
sînt atît de demn
mîncați-mă

patru fără un sfert

patru fără un sfert dragostea mea ce faci tu acum
în locurile prin care te mai afli
prin ploaie merg – nimeni – am părul ud
și gîndul cît un pui de șoarece mic mic și negru

și tu ce faci dragostea mea spăl rufe ca întotdeauna
cînd plouă – te aștept întoarce-te
apasă pe butonul liftului etajul șapte
nu este prea departe de mormînt

nimeni
doar dumnezeu
ploaia
mormanul de rufe murdare

Table of Contents

Versuri (1968)

- nuia de cremene și uneori de zahăr
- mîncau la o masă lungă și bogată
- cineva pe lume are nevoie de mine
- din nou pe sub cearceafuri și albe
- mi-am uitat casa și numele
- nu încape îndoială sîntem fericiți ca trestiile
- spre dimineață lucrurile cele mai dragi
- tocmai organizasem un atac subtil
- mai ești orașul în care descifrez străzile
- din munții pe care oricine și-i
- copilul vînzîndu-și jucăriile și în depărtare un cor
- ca lucrul pre lucruri călcînd
- ar fi din ce în ce mai greu
- ea vine întotdeauna aici femeia pe care nu de mult
- credeam că între o sabie și cealaltă vor crește turme de porci
- vei spune că asta e viață și eu voi spune că asta nu e viață
- plămînii pe patru scoarțe oltenești
- dacă ați fi trei ați despica trandafirul în trei
- te rog beatrice să ne întîlnim
- toată dimineața a cules flori
- eu de sus de pe deal nu știu cum privii pentru totdeauna
- atunci: ne ridicarăm noi din marile ape ce
- oricît ți-ai biciui degetele: inutil
- vino
- are cineva dintre dumneavoastră vreun sînge
- soarele strigă și cade în frunze
- vei auzi din nou fii inima mea

Fragmente din regiunea de odinioară (1970)
lecția mea: o tu simplitate
alb și negru
flori albastre
rugăciune la intersecție de străzi
pastel
întoarcerea lui immanuel
2. dacă ai fi privit
3. despre felul cum voi trăi
dormi dragostea mea
balada lunii într-o noapte veche
al doilea punct de vedere
al treilea punct de vedere
război cu troia
* * * (dacă există în sfîrșit speranța că mă voi putea întoarce o clipă din)
Va fi liniște, va fi seară (1979)
prefață
ar putea fi el arpentorul
serbările
* * * (“ce-i spune un perete altui perete cînd se-ntîlnesc la colț”)
prima poveste pentru ștefana
de pe corabie
legendă
epidaur
pînă și zîmbetul
* * * (viață moarte viață moarte)
speranța
șatov
stepan trofimovici verhovenski
a doua poveste pentru ștefana
miere pe limbă
cuvintele unui prieten
coline verzi
Guillaume, poetul și administratorul (1983)
alexandria (cîntecul poetului)
decembrie (cîntecul administratorului)
administratorul explică în ce constă de fapt viața lui (relatare absolut onestă)

opinii despre guillaume
cîntecul lui guillaume
mică istorie sumbră (și aproape neglijent redactată)
administratorul poate s-o sfeclească în orice moment
al doilea vis al poetului
împrumutînd din versurile poetului cîteva sintagme (cărora nu le pătrunde înțelesul real)
întemeierea unei lumi a plînsului care nu se vede
guillaume a întîlnit-o pe margareta
administratorul întocmește o listă de cîteva delațiuni și trădări posibile
din aventurile administratorului
din aventurile lui guillaume
din aventurile poetului
poziția incomodă din care ne rugăm
poetul plagiază, adică fură de stinge din leonard cohen – lars gustafsson...
* * * (să nu te uiți la mine cînd gol din creștet și pînă în tălpi)
* * * (nu un monument am ridicat în sufletul tău: am zidit)
Din periodice
* * * (în fiecare zi drumul acela de țară)
poetul ascultă cuvintele soției sale
Postume
v.m.
aliorul
* * * (sînt atît de frumos)
patru fără un sfert

Table of Contents

Versuri (1968) 4
- nuia de cremene și uneori de zahăr 5
- mîncau la o masă lungă și bogată 6
- cineva pe lume are nevoie de mine 7
- din nou pe sub cearceafuri și albe 8
- mi-am uitat casa și numele 9
- nu încape îndoială sîntem fericiți ca trestiile 10
- spre dimineață lucrurile cele mai dragi 11
- tocmai organizasem un atac subtil 12
- mai ești orașul în care descifrez străzile 13
- din munții pe care oricine și-i 14
- copilul vînzîndu-și jucăriile și în depărtare un cor 15
- ca lucrul pre lucruri călcînd 16
- ar fi din ce în ce mai greu 17
- ea vine întotdeauna aici femeia pe care nu de mult 18
- credeam că între o sabie și cealaltă vor crește turme de porci 20
- vei spune că asta e viață și eu voi spune că asta nu e viață 21
- plămînii pe patru scoarțe oltenești 22
- dacă ați fi trei ați despica trandafirul în trei 23
- te rog beatrice să ne întîlnim 24
- toată dimineața a cules flori 25
- eu de sus de pe deal nu știu cum privii pentru totdeauna 26
- atunci: ne ridicarăm noi din marile ape ce 27
- oricît ți-ai biciui degetele: inutil 28
- vino 29
- are cineva dintre dumneavoastră vreun sînge 30
- soarele strigă și cade în frunze 32
- vei auzi din nou fii inima mea 33

Fragmente din regiunea de odinioară (1970) 34
- lecția mea: o tu simplitate 35
- alb și negru 36

flori albastre 37
rugăciune la intersecție de străzi 38
pastel 39
întoarcerea lui immanuel 40
2. dacă ai fi privit 41
3. despre felul cum voi trăi 42
dormi dragostea mea 43
balada lunii într-o noapte veche 45
al doilea punct de vedere 46
al treilea punct de vedere 47
război cu troia 48
* * * (dacă există în sfîrșit speranța că mă voi putea întoarce o clipă din) 49
Va fi liniște, va fi seară (1979) 50
prefață 51
ar putea fi el arpentorul 52
serbările 53
* * * (“ce-i spune un perete altui perete cînd se-ntîlnesc la colț”) 54
prima poveste pentru ștefana 56
de pe corabie 57
legendă 58
epidaur 59
pînă și zîmbetul 60
* * * (viață moarte viață moarte) 61
speranța 62
șatov 63
stepan trofimovici verhovenski 64
a doua poveste pentru ștefana 65
miere pe limbă 66
cuvintele unui prieten 68
coline verzi 69
Guillaume, poetul și administratorul (1983) 70
alexandria (cîntecul poetului) 71
decembrie (cîntecul administratorului) 72

administratorul explică în ce constă de fapt viața lui (relatare absolut onestă) 73
opinii despre guillaume 74
cîntecul lui guillaume 75
mică istorie sumbră (și aproape neglijent redactată) 77
administratorul poate s-o sfeclească în orice moment 79
al doilea vis al poetului 80
împrumutînd din versurile poetului cîteva sintagme (cărora nu le pătrunde înțelesul real) 81
întemeierea unei lumi a plînsului care nu se vede 82
guillaume a întîlnit-o pe margareta 83
administratorul întocmește o listă de cîteva delațiuni și trădări posibile 84
din aventurile administratorului 85
din aventurile lui guillaume 86
din aventurile poetului 87
poziția incomodă din care ne rugăm 88
poetul plagiază, adică fură de stinge din leonard cohen – lars gustafsson... 90
* * * (să nu te uiți la mine cînd gol din creștet și pînă în tălpi) 91
* * * (nu un monument am ridicat în sufletul tău: am zidit) 92
Din periodice 93
* * * (în fiecare zi drumul acela de țară) 94
poetul ascultă cuvintele soției sale 95
Postume 96
v.m. 97
aliorul 98
* * * (sînt atît de frumos) 99
patru fără un sfert 100